

anar al teatre per sentir-se bé

de Lluís Pasqual

Si davant de cada temporada nova un teatre tracta de reinventar-se a si mateix per intentar sorprendre's i sorprendre l'espectador, en aquests temps i en aquesta Temporada 2013-2014 iniciem, una vegada més, un camí de refundació per tal de definir, a través de la pròpia activitat i sense aturar el viatge, el paper del teatre públic davant de les noves realitats socials i econòmiques.

Si és cert que el nostre cervell té un grau de plasticitat important, és a dir que en certa manera amb el nostre comportament podem arribar a modificar les pautes del nostre propi comportament, em sembla un bon símil per aplicar a l'actitud que en aquests moments ha de prendre un teatre. Com a institució cultural hem de tenir molt present que les estructures només són eines i que la societat, en aquests moments, està sotmesa a canvis molt ràpids: nosaltres hem de treballar i modelar constantment aquesta eina per oferir respostes, i hem de donar a la seva estructura humana i física la versatilitat que demana el gran moment de transformació que estem vivint.

De fet, des de fa dos anys, l'intent d'aconseguir aquesta plasticitat que ens proporcionés una empatia més estreta amb la societat ens ha permès des d'operacions tan enriquidores com el projecte Aixopluc, que ha pogut atendre el treball de quinze companyies, fins a prorrogar o remuntar alguns espectacles segons la demanda del públic, una cosa pràcticament impossible de fer fins fa poc des d'un teatre públic. Aquesta manera de fer és el que ens permet i ens permetrà renovar cada vegada la nostra relació amb el ciutadà-espectador, que és la finalitat de la nostra feina, i canviar-la una vegada i una altra emmotllant-nos als canvis d'aquesta societat.

Des d'un Teatre Públic, ara més que mai, es necessita una actitud que agermani ambició artística i voluntat política de servei públic. Vivim un moment en què el teatre, sense deixar d'exercir de mirall i de tribuna, també ha de confortar l'espectador, ajudant-lo a sentir-se menys sol i més solidari. Si el teatre és una cerimònia col·lectiva, ara més que mai l'espectador ha de sentir que les històries que li proposem li pertanyen i li retornen una part de la pròpia sensibilitat, potser insospitada.

La programació d'aquesta temporada és com una gran vall per on corren molts rius diferents que a la fi van a parar tots a una mar d'espectadors diversos. Són propostes molt diferents amb un últim objectiu comú: aconseguir que les persones vinguin al teatre a sentir-s'hi bé: des dels més petits fins als més grans (en això el teatre és un art transversal i democràtic, tant per als intèrprets com per als espectadors). Sigui quina sigui la realitat artística que es trobin al davant i la mirada de l'artista. Tots treballarem per aconseguir-ho, cadascú des de la seva mirada però tots amb la mateixa alçada de mires, posant el llistó el més alt possible, conscients de la pròpia responsabilitat, i obligadament generosos.